

Arrest

nr. 45 542 van 29 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 25 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 april 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. CLAES, loco advocaat M. VERRELST, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Servische uit Zemun en bezit u het Servische staatsburgerschap.

Op 24-jarige leeftijd begon u een relatie met G.(...) M.(...). In het begin van jullie relatie ging alles goed maar na enige tijd begon G.(...) zijn ware aard te tonen. G.(...) werd pathologisch jaloeers en meerdere keren werd u door hem geslagen. U diende vele keren klacht in bij de politie maar aangezien G.(...) zelf politieagent was, werd u niet serieus genomen. G.(...) kreeg wel steeds een berisping van de politie, waarna hij enige tijd rustig bleef, maar daarna begon hij telkens opnieuw.

In 2000 werd u zwanger. G.(...) wou dit niet aanvaarden en dwong u te kiezen tussen hem en het kind. U koos voor het kind en hij verbrak jullie relatie. Op 10 juni 2001 beviel u van een dochter. Meerdere jaren hoorde u niets meer van G.(...).

Ongeveer een jaar voor uw vertrek naar België begon G.(...) zich opnieuw te manifesteren. Zo begon hij u te beledigen als hij u tegenkwam op straat, zocht hij u op uw werkplaats en slaagde hij erin uw telefoonnummer te bemachtigen om u ook via de telefoon te beledigen en te kwetsen.

Op 1 april 2009 kwam G.(...) bij u thuis langs, vergezeld van een zekere S.(...). Op de speelplaats van de school waar uw dochter school liep, stond nog een derde persoon te wachten. G.(...) bedreigde u en zei u dat u vanaf die dag zijn prostituee was. Hij dwong u de liefde te bedrijven met S.(...) door u te chanteren zeggende dat, als u dit niet deed, de derde persoon uw dochter iets zou aandoen. U deed wat u gevraagd werd. Na de daad gaf G.(...) u een muntstuk. Hij zei dat dit was voor de dienst die u verleend had. Daarna vertrokken ze.

Op dat moment besloot u om onmiddellijk uw huis te verkopen en het land te verlaten. Op 4 april 2009 zou u Servië verlaten hebben en op 7 april 2009 zou u in België aangekomen zijn, alwaar u dezelfde dag nog asiel hebt aangevraagd.

U bent in het bezit van uw identiteitskaart en uw geboorteakte."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u niet hebt aangetoond dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst.

Zo verklaarde u Servië te hebben verlaten omdat uw ex-partner en tevens de vader van uw dochter naar uw huis is gekomen en u heeft verplicht de liefde te bedrijven met één van zijn vrienden. Bovendien zou hij u het voorbije jaar meerdere keren telefonisch, op straat en op uw werkplaats, beledigd en gekwetst hebben (gehoor CGVS pp. 6-8).

Hierbij dient te worden opgemerkt dat de aangehaalde feiten problemen zijn van louter persoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard. Uit uw gehoor op het Commissariaat-generaal blijkt dat u in Servië uitsluitend problemen had met uw ex-partner en dat bovendien uw andere familieleden in Servië, met name uw moeder en uw zus, u volledig steunden (gehoor CGVS p.12).

Verder heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich in Servië niet of niet afdoende op de bescherming van uw autoriteiten tegen uw gewelddadige en u achtervolgende ex-vriend zou kunnen beroepen.

Zo verklaarde u dat u sinds het verbreken van jullie relatie – 8 jaar geleden – niet éénmaal melding hebt gemaakt van uw problemen bij de autoriteiten. Ook voor het laatste incident, namelijk de chantage van G.(...) en de verkrachting door zijn vriend, diende u geen klacht in bij uw autoriteiten.

Uw verklaringen hiervoor, namelijk dat u geen formele bewijzen had (gehoor CGVS p. 12), u de situatie beu was (gehoor CGVS p. 9) en de politie toch doof zouden blijven zoals acht jaar geleden (gehoor CGVS p. 8), toen u klacht ging indienen wegens slagen en verwondingen, is niet afdoende. U verklaarde immers dat u, toen u toendertijd klacht ging indienen, dit wel enig effect had aangezien G.(...) een berisping kreeg en hij gedurende enige tijd wat kalmer was (gehoor CGVS p. 9). U verklaarde ook dat uw klacht genoteerd werd maar u zelf de zaak nooit opvolgde gezien u G.(...) telkens opnieuw een nieuwe kans gaf (gehoor CGVS p. 11). U weet ook niet of de autoriteiten ooit bij G.(...) thuis zijn geweest om uw klacht op te volgen (gehoor CGVS p. 11).

Daarenboven verklaarde u zelf dat G.(...) momenteel niet meer werkzaam is als politieagent en u toenertijd enkel in het politiekantoor ging waar G.(...) werkzaam was en u nooit een ander politiekantoor hebt opgezocht om uw problemen te melden (gehoor CGVS pp. 3-13). Ook een dokter raadplegen om uw verwondingen te laten vaststellen, zodat u daadwerkelijk formele bewijzen had, heeft u nooit gedaan (gehoor CGVS pp.10). U heeft ook nooit enige hulp gezocht bij een NGO (niet-gouvernementele organisatie) of een vrouwenorganisatie in Servië (gehoor CGVS p. 9).

Internationale bescherming kan evenwel slechts worden verleend indien alle redelijke middelen tot het verkrijgen van bescherming in eigen land werden uitgeput.

Bovendien kan hieraan toegevoegd worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat, er in Servië wel degelijk doeltreffende beschermingsmechanismen voor slachtoffers van huiselijk geweld bestaan. Zo blijkt ondermeer dat huiselijk geweld in Servië in het Strafwetboek beschouwd wordt als een criminele daad die bestraft wordt hetzij met een boete, hetzij met een celstraf van een of meerdere jaren. Tevens blijkt dat het aantal politie-interventies in het kader van huiselijk geweld tussen 2002 en 2006 gevoelig gestegen is en dat er maatregelen genomen worden die de dader beletten met zijn slachtoffer in contact te komen. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat een aantal NGO's zich met slachtoffers

van huiselijk geweld bezig houden. Zo zijn er verschillende opvangtehuizen voor vrouwen in Belgrado en elders in het land. Voorts zijn er organisaties, zoals het Autonomous Women's Center (AWC) in Belgrado, die jaarlijks ongeveer 1500 vrouwen helpen. Het AWC verstrekt ondermeer psychologische en legale hulp aan slachtoffers van huiselijk geweld. Tevens worden er maar liefst 39 telefoonlijnen bemand waar slachtoffers van huiselijk geweld terecht kunnen.

Ik meen dan ook dat in Servië anno 2009 voor wat betreft huiselijk geweld redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot blijkt nergens uit uw verklaringen dat u zich niet elders in Servië zou kunnen vestigen om aan de problemen met uw ex-partner te ontsnappen.

Toen u gevraagd werd waarom u zich niet met uw dochter elders in Servië zou kunnen vestigen, verklaarde u dat u dit niet kon aangezien u schrik had van G.(...) en u dan geld en werk zou moeten hebben. U verklaarde dat G.(...) het hele Servische grondgebied kent door zijn werk als politieagent en u aldus overal zou kunnen vinden (gehoor CGVS p. 12).

Dit argument kan niet weerhouden worden, aangezien uw vrees dienaangaande hypothetisch is en niet wordt ondersteund door concrete elementen.

Verder haalde u aan dat u niet apart kon gaan wonen, omwille van financiële redenen. Het aangehaalde element is echter een probleem van socio-economische aard, dat op zich geen verband houdt met de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakte u aannemelijk dat uw financiële problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen aangezien deze enkel uw identiteit en afkomst kunnen aantonen en deze feiten niet betwist worden."

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift van 25 maart 2010 dat zij het absoluut niet eens is met de beslissing van 23 februari 2010 van de Commissaris-generaal.

Zij meent dat de motieven noch feitelijk, noch juridisch afdoende zijn om de bestreden beslissing te dragen. Zij benadrukt dat zij een duidelijk, coherent en geloofwaardig relaas heeft gegeven en is van mening dat haar verder het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Zij voert een schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 52 §2, 57/6, 2de lid van voormelde wet van 15 december 1980, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Zij voert ook een schending aan van het beginsel van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.2. De aangevoerde schending van artikel 52 §2 van voormelde wet van 15 december 1980 wordt niet aangenomen; verzoeker bevindt zich namelijk niet in de bij dit wetsartikel voorziene gevallen.

Evenmin wordt de schending van artikel 57/6, 2de lid aangenomen; de Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker helemaal niet 'niet in overweging' genomen, maar de aanvraag onderzocht en geweigerd de status toe te kennen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 27 januari 2010, bijgestaan door advocaat M. Verrelst de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Servische taal machtig is. Aldus werd zorgvuldig gehandeld. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd niet geschonden.

De inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster valt uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een

zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht haar verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is en gaat hier dan ook niet verder op in.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Verzoekster laat gelden dat, aangezien haar ex-partner politieagent is en bijgevolg deel uitmaakt van het Servische staatsapparaat, het normaal is dat zij zich niet tot de daar aanwezige autoriteiten kan wenden. Zij meent dat zulks hoe dan ook weinig zin zou hebben gezien de bijzonder karige inspanningen die de autoriteiten in haar land in het verleden hebben geleverd om haar te helpen.

Zij verklaart dat zij niet op de hoogte is van het bestaan van NGO's en andere organisaties die zich inzetten voor de slachtoffers van huiselijk geweld in Servië en er daarom ook geen beroep op heeft kunnen doen.

De Raad benadrukt vooreerst dat internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/5 van voormelde wet van 15 december 1980 slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming.

Van een asielzoeker kan inderdaad worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster, sinds het verbreken van haar relatie meer dan 8 jaar geleden, in tegenstelling tot de bewering in het verzoekschrift (zie p. 4) “*meermaals deed zij hiervan aangifte...*”, niet éénmaal melding gemaakt heeft van haar problemen bij de Servische autoriteiten en dat verzoekster met betrekking tot het laatste concrete incident, met name de chantage door haar voormalige partner Goran en het misbruik door diens vriend, al evenmin klacht heeft ingediend.

Tevens blijkt dat verzoekster heeft nagelaten om te dezen bijvoorbeeld de nodige formele bewijzen te verzamelen om hulp of bescherming af te dwingen (cf. vaststelling dokter) en is de zweem van onduidelijkheid met betrekking tot de tussenkomst van de Servische autoriteiten in het verleden bovenal aan verzoekster zelf toe te schrijven.

Verzoekster overtuigt derhalve níet dat de Servische autoriteiten onwillig of niet bij machte zouden zijn om haar hulp en bescherming te bieden of dat haar probleem het privaat- en gemeenrechtelijke niveau zou overschrijden, temeer aangezien de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die toegevoegd werd aan het administratief dossier, uitwijst dat er in Servië wel degelijk doeltreffende beschermingsmechanismen voor slachtoffers van huiselijk geweld bestaan (cf. strafrechtelijke bepalingen, toename politie-interventies, overige maatregelen ter bescherming van de slachtoffers), evenals dat een aantal niet-gouvernementele organisaties zich met slachtoffers van huiselijk geweld bezig houden, Servië meerdere opvangtehuizen telt, er organisaties zijn die slachtoffers met psychologische en juridische hulp bijstaan, en een groot aantal telefoonlijnen ter beschikking staan van de slachtoffers.

Het geheel van voorgaande vaststellingen indachtig, is de Raad van oordeel dat de Commissaris-generaal op goede gronden en redelijkerwijze tot de slotsom is gekomen dat er heden in Servië, wat betreft huiselijk geweld, redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van voormelde wet van 15 december 1980. Verzoekster brengt géén dwingende argumenten, concrete gegevens of tastbare elementen aan die afbreuk doen aan deze conclusie.

Wat betreft het argument van verzoekster dat zij niet op de Servische autoriteiten kon rekenen omdat haar ex-partner zelf politieagent is, merkt verwerende partij terecht op dat dit argument weinig steek houdt daar verzoekster uitdrukkelijk verklaard heeft dat haar ex-partner sinds enkele jaren niet meer werkzaam is als politieagent (zie het gehoorverslag van 27 januari 2010, blz. 3).

De motieven van de bestreden beslissing waarin wordt opgemerkt dat het op zijn minst zeer bevreemdend te noemen is dat verzoekster, in het licht van deze feiten en gelet op de informatie van het Commissariaat-generaal met betrekking tot de algemene situatie inzake huiselijk geweld, zelfs niet getracht heeft om zich, na haar recente problemen, tot de autoriteiten te wenden, zijn dan ook terecht. Ook kan het argument van verzoekster dat de autoriteiten in haar land haar in het verleden nooit hebben kunnen helpen, niet worden weerhouden in het licht van de vaststelling dat de Servische autoriteiten haar voormalige partner in het verleden meermaals hebben berispt; haar onwetendheid met betrekking tot eventuele verdere gevolgen is duidelijk toe te schrijven aan haar eigen gebrek aan belangstelling of opvolging.

Wat betreft het argument van verzoekster als zou zij zich niet elders in haar land van herkomst kunnen vestigen daar haar ex-partner haar meteen zou vinden, stelt de bestreden beslissing terecht dat de vrees van verzoekster dienaangaande louter hypothetisch is en niet ondersteund wordt door concrete elementen.

Verzoekster toont niet aan dat zij niet elders in haar land geen bescherming kan vinden. Het feit dat verzoekster volgens haar verklaringen niet apart kon gaan wonen omwille van financiële redenen, is een probleem van socio-economische aard dat op zich geen verband houdt met de criteria bepaald in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, noch met de bepalingen inzake de subsidiaire bescherming zoals voorzien in de artikelen 48/4 en 48/5 van voormelde wet van 15 december 1980.

In acht genomen wat voorafgaat, kan aan verzoekster noch de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, noch de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet worden toegekend.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De artikelen 48/2 tot en met 48/5 van voormelde wet van 15 december 1980 zijn niet geschonden.

Ook de opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, daar de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratieve dossier.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE